

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jiřího Vilda a soudců Mgr. Tomáše Hodného a JUDr. Lenky Novotné ve věci žalobce [REDACTED] nar. [REDACTED] bytem [REDACTED] zastoupeného JUDr. Janem Svobodou, advokátem se sídlem v Teplicích, Kollárova č. 18, proti žalované UNIPETROL RPA, s. r. o., IČ: 27597075, se sídlem v Litvínově-Záluží 1, zastoupené JUDr. Natašou Randlovou, advokátkou se sídlem v Praze 4, Budějovická č. 1550/15a, o neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 18. dubna 2016, č. j. 45 C 230/2014-145, **t a k t o :**

- I. Rozsudek okresního soudu **se mění** tak, že se zamítá návrh žalobce na určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru učiněného vůči žalobci dopisem žalované ze dne 13. října 2014.
- II. Žalobce je povinen zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Mostě na náhradu nákladů řízení částku 646 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů v částce 45.083 Kč, ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Nataši Randlové, advokátky se sídlem v Praze 4.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem okresní soud určil, že okamžité zrušení pracovního poměru mezi účastníky dopisem žalované ze dne 13. října 2014 je neplatné (výrok I.); žalované uložil povinnost zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Mostě na náhradě nákladů řízení, které platil stát, částku 646 Kč (výrok II.); žalované uložil povinnost zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce na náhradu nákladů řízení částku 22.085 Kč (výrok III.) s tím, že povinnosti uvedené ve výrocích II. a III. je žalovaná povinna splnit do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok IV.).

Okresní soud rozhodl o žalobě podané dne 10. 12. 2014, již se žalobce domáhal určení, že okamžité zrušení pracovního poměru dopisem žalované, který byl žalobci doručen dne 13. 10. 2014, je neplatné. Dle žalobce nelze v jednání, jež je mu žalovanou vytýkáno, spatřovat porušení právních předpisů, a pokud ano, tak v žádném případě nebylo zvlášť hrubé. Okresní soud provedl ve věci velmi obsáhlé dokazování, jehož výsledky v odůvodnění rozsudku podrobně popsal. Nejprve shledal, že žaloba byla v daném případě podána včas (dle § 72 zák. č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném od 1. 1. 2014), dále že předmětné okamžité zrušení pracovního poměru není jednáním zdánlivým a bylo žalobci účinně doručeno. Věc pak posoudil podle § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce a subsidiárně i podle občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., zde dle § 580 odst. 1. Okresní soud především zjistil, že žalobce byl zaměstnán u žalované na pozici technik mechanik II a dne 13. 10. 2014 mu byl doručen dopis žalované ze dne 13. 10. 2014, jehož obsahem je právní jednání – okamžité zrušení pracovního poměru dle § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce. Vytýkané jednání je zde vymezeno takto: „Dne 2. 10. 2014 v 9:10 hod. jste byl na pracovišti Zaměstnavatele v administrativní budově POXU testován zástupci společnosti ORLEN Ochrana Sp. z o. o. na přítomnost alkoholu. Výsledky dechových zkoušek u Vás prokázaly

požití alkoholických nápojů. Výsledek první dechové zkoušky byl naměřen na hodnotě 0,30 promile, výsledek opakované dechové zkoušky provedené o 15 minut později byl naměřen v hodnotě 0,26 promile“. Dále je zde konstatováno, že žalobce porušil ustanovení § 301 písm. c) zákoníku práce, § 106 odst. 2 zákoníku práce a ustanovení čl. 4.5.2.1 písm. r) pracovního řádu. K okamžitému zrušení pracovního poměru dala souhlas u žalované působící odborová organizace. Okresní soud činil na základě provedených důkazů podrobná zjištění k událostem dne 2. 10. 2014 po příchodu žalobce na pracoviště, k jednotlivým testům, jimiž byl zjišťován alkohol v organismu žalobce, dále k pracovní náplni žalobce a k jeho pracovnímu hodnocení, rovněž tak k povaze provozu žalované (zvláště nebezpečný provoz, v němž se pracuje s hořlavinami, výbušnými a toxickými látkami a vysokotlakou parou o teplotě kolem 300 stupňů celsia) a k zavedeným bezpečnostním opatřením v tomto provozu, zejména zákazu a zjišťování alkoholu. Okresní soud zjistil výsledky jednotlivých zkoušek na přítomnost alkoholu, které žalobce dne 2. 10. 2014 podstoupil. Jednalo se o test dvěma různými dechovými analyzátory a o zkoušku krevní. Výsledky testů byly v řízení následně hodnoceny i znaleckým posudkem. Pokud okresní soud vyložil, a na zjištěný skutkový stav aplikoval ustanovení § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce, v odůvodnění rozsudku uvedl zejména to, že tím, že žalobce vstoupil na pracoviště žalované v situaci, kdy v jeho těle dosud setrvala určitá koncentrace zbytkového alkoholu, mohl porušit minimálně zákaz vyplývající z ustanovení § 106 odst. 4 písm. e) zákoníku práce, tedy zákaz vstupovat na pracoviště pod vlivem alkoholu. Vliv alkoholu hodnotil jako stav, kdy předchozí požití alkoholu by mohlo mít negativní vliv na psychické a fyzické schopnosti člověka. Ze soudní judikatury dovodil hranici jednoho promile, která je relevantní pro rozlišení, jaká výše koncentrace alkoholu v krvi má za následek vyloučení psychických a fyzických schopností potřebných ke správným a včasným vjemům a pohotovým reakcím na nastalé situace. Vstoupil-li žalobce na pracoviště v situaci, kdy v jeho krvi bylo prokazatelně 0,36 promile alkoholu, přičemž kolem sedmé hodiny, při průměrné obvyklé eliminaci, by v jeho krvi bylo kolem 0,3 promile alkoholu a v 10.05 hodin měl v krvi prokazatelně 0,13 promile alkoholu, okresní soud proto uzavřel, že žalobce na pracoviště nevstoupil ve stavu vylučujícím jeho způsobilost k výkonu práce, nejvýše ve stavu tuto způsobilost nepodstatně ovlivňujícím. Tento stav záhy pominul a z hlediska možnosti ovlivnění alkoholem nejexponovanější dopolední pracovní výkon (kontrola těsnosti) by již provedl bez toho, že by byť teoreticky byl alkoholem ovlivněn.

U žalobce šlo o obvyklou pracovní náplň technického pracovníka spočívající v řízení a koordinaci péče o technické vybavení, podílení se na přípravě různých dokumentů, účast při kontrolách a revizích, vedení údajů apod., o činnost vykonávanou z kanceláře nebo i v provozu. Nejde o činnosti, při kterých by na žalobci ležela tíha nutnosti nadprůměrně vysoké úrovně vnímání, bleskově rychlého přijímání úsudků a okamžité reakce (jako například u pilotů dopravních letadel). Jde navíc o činnosti sdílené či sledované dalšími osobami (tak tomu mělo být i při zkoušce těsnosti). Žalobce byl navíc odborně ne příliš zdatný, stěží by mu byly svěřeny úkoly z hlediska bezpečnosti provozu zásadního významu. V této souvislosti měl okresní soud za přehnané tvrzení žalované, že každá chyba žalobce mohla vyústit ve vznik škod velkého rozsahu, mohla vést ke škodám na zdraví a životním prostředí, a to i s ohledem na míru žalobcova ovlivnění alkoholem. Pokud bylo zjištěno, že žalobce vstoupil na pracoviště se zbytkovým alkoholem v krvi, přičemž alkohol byl cítit také z jeho dechu, žalobce si počínal neopatrně, zřejmě bez zjevné příčiny spoléhal na to, že na pracoviště vstoupí již bez detekovatelnosti alkoholu. Z jeho strany se jednalo o nedbalost, přinejhorším o nepřímý úmysl vstoupit na pracoviště s koncentrací alkoholu, kterou pokládal za nepodstatnou. Okresní soud zdůraznil, že okamžité zrušení pracovního poměru je opatřením radikálním a výjimečným, které bývá přijímáno, když po zaměstnavateli nelze spravedlivě požadovat, aby zaměstnance dále zaměstnával. V daném případě koncentrace alkoholu v krvi žalobce byla velmi nízká, způsobila ovlivnit jeho psychické i duševní schopnosti jen teoreticky a způsobem ve vztahu k druhu jeho práce nevýznamným, i toto teoretické riziko brzy po zahájení směny pominulo a žalované nevznikla žádná škoda. Žádné skutečnosti, které by bylo možno žalobci přičíst k tíži nebo které by mu byly na prospěch, okresní soud nezjistil. Shledal proto, že porušení povinnosti vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k žalobcem vykonávané práci, kterého se žalobce dopustil, zvláště hrubým porušením povinnosti vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k žalobcem vykonávané práci není. Vyhověl-li žalobě, přiznal úspěšnému žalobci dle § 142 odst. 1 o.s.ř. právo na náhradu nákladů řízení, jejichž jednotlivé položky v odůvodnění rozsudku vypočetl. Rozhodl i o náhradě nákladů řízení, které nesl stát.

Proti celému tomuto rozsudku podala žalovaná velmi obsáhlé odvolání. Okresnímu soudu vytkla nesprávný závěr, podle kterého žalobce neporušil povinnosti vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k žalobcem vykonávané práci zvláště hrubým způsobem

a že okamžité zrušení pracovního poměru ze strany žalované bylo žalobci dáno neplatně. Podle názoru žalované okresní soud nesprávně přihlédl k povaze provozu žalované, k náplni práce žalobce i k výkonu práce, kterou měl dne 2. 10. 2014 žalobce vykonávat. Žalovaná v odvolání podrobně zopakovala důvody pro tvrzení, že žalobce pracoval na pracovišti žalované, které bylo provozem zvláště nebezpečným. Uvedla, v čem spočívala práce žalovaného (údržba a kontrola technologických zařízení), v čem spočívala jeho odpovědnost (s nároky na přesnost, pozornost a vnímání detailů na vysoké úrovni). Dne 2. 10. 2014 se žalobce měl pohybovat přímo v provozu, měl posuzovat těsnost na zařízení, které pracuje s čistým vodíkem a párou o teplotě 320 stupňů celsia. Zkouška těsnosti měla být prováděna i ve výškách 10 až 15 metrů. Žalobce věděl, že tyto práce bude během dopoledne provádět, jen neznal přesný začátek. Žalovaná v odvolání poukázala také na zjišťování přítomnosti alkoholu u žalobce. Podle jejího názoru mělo být přihlédnuto k důvodu provedených měření na alkohol, jímž byl identifikovaný zápach alkoholu z dechu žalobce, dále k výsledkům první dechové zkoušky, která byla sice zpochybněna pro neužití kalibrovaného přístroje, její výsledky by však měly být minimálně ilustrativně zahrnuty do celkového hodnocení. Na tomto podkladě by naopak byl důvodný předpoklad, že žalobce měl při vstupu na pracoviště nejméně 0,56 promile alkoholu. Soudní znalec v řízení uvedl, že při hladině alkoholu od 0,50 promile již u osoby, která alkohol požíla, dochází k ovlivnění rozpoznávacích a určovacích schopností. Žalobce přitom nemohl vědět, v kolik hodin dne 2. 10. 2014 bude práci v provozu vykonávat a v kolik hodin bude alkohol z jeho těla zcela odbourán, aby koncentrace alkoholu nebyla způsobila ovlivnit jeho psychické a duševní schopnosti a nemohla tak vzniknout hrozící škoda. K odpovědnosti žalobce při práci žalovaná uvedla, že z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce byl průměrným, nepříliš zkušeným zaměstnancem, z toho však nelze dovodit, že by jeho práce nebyla zodpovědná nebo že by jeho chyba nemohla způsobit škodlivé následky. Žalobci naopak přitěžuje, že se nesnažil svůj nedostatek zkušeností nahradit větší pílí a pozorností, ale naopak požil alkohol, aniž by mohl objektivně a spolehlivě odhadnout, zda a v jaké míře tím budou jeho schopnosti ovlivněny. Podle názoru žalované okresní soud dospěl k nesprávnému právnímu posouzení intenzity porušení povinností žalobcem, když dostatečně nepřihlédl, v souladu s judikaturou dovolacího soudu, ke všem okolnostem případu. Tím, že se žalobce dostavil do nebezpečného provozu žalované za účelem provádění práce, která vyžadovala naprostou soustředěnost

a přesnost, pod vlivem alkoholu, čímž mohl ohrozit zdraví a život ostatních zaměstnanců a majetek žalované, porušil povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvláště hrubým způsobem a žalovaná s ním důvodně zrušila pracovní poměr dle § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce. V této souvislosti žalovaná podrobně poukázala na okolnosti spočívající ve vyšších standardech při zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v nebezpečných a rizikových provozech. Do nich spadá také povinnost zaměstnance nevstupovat pod vlivem alkoholických nápojů a jiných návykových látek do provozu a je namístě zostřené hodnocení porušení těchto povinností v daném provozu. To vyplývá i z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 1751/2012. Z povahy provozu žalované lze mít za to, že v případě žalobce se jednalo o práci, při níž byly kladeny zvýšené požadavky na dodržování povinností v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. V této souvislosti žalovaná v odvolání znovu podrobně poukázala na předem plánované práce v provozu, které měl žalobce dne 2. 10. 2014 provádět. O zákazu vstupu na pracoviště pod vlivem alkoholu a o významu tohoto opatření byl žalobce pravidelně informován. Jednal zjevně bezohledně, pokud zákaz porušil. Jestliže z něj byl bezprostředně po příchodu na pracoviště cítit alkohol, byl cítit i po několika hodinách v jeho kanceláři, žalobce si musel být vědom toho, že na pracoviště vstupuje pod vlivem alkoholu, nebo přinejmenším věděl, že může vstoupit na pracoviště pod vlivem alkoholu a pro tento případ s tím byl srozuměn. Žalovaná hodnotí jednání žalobce jako zjevně úmyslné, nikoli nedbalostí, jak dovodil soud prvního stupně. Žalovaná je ze zákona povinna chránit životy a zdraví svých zaměstnanců a je nepochybně oprávněna i chránit svůj majetek, když již pouhý pokus útoku na majetek zaměstnavatele je považován za zvláště hrubé porušení povinností. Žalovaná nesouhlasí s tím, že by tvrzení o hrozících škodách na zdraví a životním prostředí při jakékoli chybě žalobce bylo přehnané. Při pochybení žalobce vedoucího k případnému úniku toxických látek do ovzduší či výbuchu látek v prostorách žalované by mohlo dojít nejen k vysokým škodám na zařízení, ale zejména i k ohrožení života a zdraví třetích osob – nejen jiných zaměstnanců žalované, ale také osob v blízkosti výrobního areálu žalované. Z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 689/2006 žalovaná dovozuje, že pokud okamžité zrušení má být srovnatelné s intenzitou a úměrné situaci, kdy by se zaměstnanec mohl dopustit trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky, tedy kdy mohl ohrozit život či zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, mohl žalobce, vzhledem k provozu žalované a druhu své práce, některou

z těchto situací naplnit. Žalovaná proto navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že se žaloba o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru ze dne 13. října 2014 zamítá a že žalobce je povinen nahradit náklady řízení státu i žalované.

Žalobce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil jako věcně správný a žalované uložil povinnost k náhradě nákladů odvolacího řízení. Žalobce považuje za správný skutkový stav zjištěný soudem prvního stupně, správné je i jeho právní posouzení, které odpovídá skutkovým zjištěním a odpovídající je i odůvodnění rozhodnutí. Žalobce považuje za zcela účelové tvrzení žalované o absolutní nebezpečnosti jejího provozu, kdy jakékoliv porušení povinností se automaticky stává porušením zvláště hrubým. Jestliže pracovníci žalované zjistili, že žalobce je cítit alkoholem a předpokládali, že je pod jeho vlivem již krátce po sedmé hodině ranní, ale k řešení situace prokazatelným a oficiálním postupem přistoupili až v 9:10 hod., tedy až dvě hodiny po zjištění závadového stavu, je kupodivu, že k řešení situace nedošlo bezprostředně, byl-li provoz žalované tak bezprostředně ohrožen. Jde-li o pracovní náplň žalobce dne 2. 10. 2016, pak žalobce nikdy nepracoval osamoceně, kontrolu měl provádět v doprovodu dvou revizních techniků, kteří skutečně odpovídali za správnost a bezpečnost provedených prací, a dále zaměstnanců koncového dodavatele prací na zařízení. Nebezpečnost práce žalobce spočívala zejména a pouze v nutnosti jeho pohybu ve výškách, ze znaleckého vyjádření ale vyplynulo, že motorické funkce žalobce již při ranním nástupu do zaměstnání ovlivněny nebyly. Žalovaná dále neunesla své důkazní břemeno, aby soud mohl považovat za prokázanou vrchní hranici rozpětí hladiny alkoholu v krvi žalobce při nástupu do práce v čase 6:45 hod. Okresní soud tak správně v rámci svého rozhodnutí považoval za prokázanou spodní hranici intoxikace alkoholem. Je třeba přičíst k tíži žalované, že neučinila potřebné kroky ke zjištění hladiny alkoholu v dechu či krvi žalobce dříve, ačkoliv tak učinit mohla a měla, což by výrazně zpřesnilo výpočet intoxikace v okamžiku příchodu žalobce do práce. Z dokazování rovněž nevyplývá, že by žalobce nastoupil k výkonu práce pod vlivem alkoholu úmyslně. Naopak, žalobce zcela nepředpokládal při příchodu do práce, že stále trpí alkoholovou intoxikací, což podpořil i znalecký posudek, z něhož plyne, že prokázaná hladina alkoholu v krvi žalobce ve fázi eliminace již nezpůsobovala žádné faktické ovlivnění jak motorických tak úsudkových schopností. Okresní soud hodnotil daný případ správně, zcela individuálně, s ohledem na jeho konkrétní okolnosti. Dle názoru žalobce nelze na základě učiněného

tvrzení, provedeního dokazování ani dalších okolností případu dospět k závěru, že porušení pracovních povinností nabylo intenzity zvlášť hrubého porušení, ačkoliv k určitému porušení došlo. Zákoník práce upravuje i jiné způsoby řešení porušení pracovních povinností.

Krajský soud jako soud odvolací přezkoumal napadený rozsudek, jakož i řízení jemu předcházející, a odvolání žalované shledal důvodným.

Je třeba předeslat, že okresní soud provedl ve věci pečlivé a obsáhlé dokazování, a jím zjištěné rozhodné skutečnosti a okolnosti případu (skutkový stav) jsou i pro odvolací soud dostatečným podkladem pro rozhodnutí ve věci samé. Odvolací soud se však neztotožnil se soudem prvního stupně v právním posouzení věci, zejména v hodnocení intenzity porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k vykonávané práci žalobcem ve vazbě na skončení pracovního poměru formou okamžitého zrušení pracovního poměru zaměstnavatelem dle § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce.

Již to, že pracoviště zaměstnance se nachází ve zvlášť nebezpečném provozu, klade na zaměstnavatele i zaměstnance mnohem větší nároky, než je obvyklé v běžných provozech, na zachovávání všech bezpečnostních předpisů a předepsaných pracovních postupů. Pokud zaměstnavatel nese odpovědnost za bezpečnost svého provozu, který je potenciálně zvlášť nebezpečný, a v této souvislosti činí veškerá možná opatření k tomu, aby nedošlo provozní činností ke škodám na majetku i zdraví, v tomto případě v úvahu přicházejícím škodám značným, má povinnost i právo vyžadovat po zaměstnanci důsledné plnění pracovních úkolů i dodržování předpisů bezpečnosti práce. Jestliže v daném případě zaměstnavatel svými předpisy (okresnímu soudu byly žalovanou předloženy), s nimiž byl žalobce dostatečně obeznámen, výslovně zakázal na pracovišti požívat alkoholické nápoje, vnášet je na pracoviště či vstupovat na pracoviště pod jejich vlivem, přičemž dodržování tohoto zákazu také účinně kontroloval (o čemž svědčí i kontroly žalobce dne 2. 10. 2014), nelze tento absolutní zákaz považovat za nepřiměřený. Je obecně známo, že se výrazně zvyšuje pravděpodobnost chyb zaměstnance, pokud je pod vlivem alkoholu. V prostředí zvlášť nebezpečného provozu je pak jakékoliv pochybení, které by mohlo mít fatální následky, zcela nepřijatelné a nepřípustné.

V projednávané věci bylo prokázáno (vyplývá především ze znaleckého posudku znalce z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, Ing. Josefa Holoubka), že žalobce se dne 2. 10. 2014 dostavil na své pracoviště pod vlivem alkoholu, přičemž v 6:41 hodin dosahovala koncentrace etanolu v jeho krvi hodnot v rozmezí od 0,35 g/kg do 0,56 g/kg. Tyto hodnoty nelze v daném případě považovat za zanedbatelné, resp. nelze připustit polemiku o tom, jaké množství alkoholu je v podmínkách zvláště nebezpečného provozu, při pracovní náplni žalobce, ještě akceptovatelné a tolerovatelné a jaké nikoliv. Zde je namístě nulová tolerance. Na jedné straně nemůže mít zaměstnanec prostor pro úvahu, že určité množství alkoholu na pracovišti může „riskovat“, na straně druhé musí mít zaměstnavatel maximální míru jistoty, že zaměstnanec toto bezpečnostní riziko na pracovišti nepodstupuje. V případě žalobce je intenzita porušení povinností umocněna tím, že si musel být vědom toho, že na pracoviště vstupuje pod vlivem alkoholu (alkohol z něj byl podle výpovědi svědků cítit), přičemž jím vykonávaná práce spočívala právě v údržbě a kontrole technologických zařízení (odpovídal za údržbu tlakových nádob, za stav potrubních větví vedoucích sirovodík či vodík, kontroloval těsnost spojů za účelem zabránění úniku chemických látek). Byl si vědom i toho, že rozhodného dne 2. 10. 2014 měl vykonávat konkrétní zodpovědnou kontrolní činnost (vyžadující pozornost a soustředění) přímo v nebezpečném provozu. Byť tvořil jen jeden z více článků celého souboru kontrolních mechanismů, nepochybně se nejednalo o článek bezvýznamný.

Odvolací soud věc hodnotil v souladu se stávající judikaturou (rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 4733/2015, ze dne 19. 12. 2016, rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 1406/2008, ze dne 22. 1. 2009) z hlediska všech okresním soudem dostatečně zjištěných rozhodných okolností případu. Z nich pak odvolací soud dovodil, na rozdíl od okresního soudu, že žalobce porušil své povinnosti zvláště hrubým způsobem a reakce zaměstnavatele – okamžité zrušení pracovního poměru dle § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce je zcela odpovídající tomuto porušení, bylo učiněno řádně (formálně správně) a důvodně. Žalobce se stal pro žalovanou pracovníkem nedůvěryhodným a v prostředí zvláště nebezpečného provozu nepřiměřeně rizikovým. Po žalované nebylo možné spravedlivě požadovat, aby žalobce zaměstnávala až do případného uplynutí výpovědní doby.

Z vyložených důvodů odvolací soud napadený rozsudek dle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změnil tak, že zamítl návrh žalobce na určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru učiněného vůči žalobci dopisem žalované ze dne 13. října 2014.

Změnil-li odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně, rozhodl o náhradě všech dosavadních nákladů řízení, tedy o nákladech odvolacích i o nákladech řízení u soudu prvního stupně (§ 224 odst. 1, 2 o.s.ř.). Žaloba byla zamítnuta, právo na náhradu nákladů řízení má proto dle § 142 odst. 1 o.s.ř. ve věci plně úspěšná žalovaná. Náklady řízení žalované účelně vynaložené v řízení před soudem prvního stupně v celkové částce 35.030 Kč tvoří záloha složená na znalecký posudek ve výši 2.500 Kč, odměna za právní zastoupení advokátem za tyto úkony právní služby: příprava a převzetí zastoupení, písemné vyjádření k žalobě ze dne 26. 3. 2015, další vyjádření k žalobě ze dne 3. 6. 2015, účast na soudním jednání dne 7. 9. 2015 (v rozsahu dvou úkonů – jednání přesáhlo dvě hodiny), písemné vyjádření a návrh formulace otázek pro znalce ze dne 3. 12. 2015, písemné vyjádření k věci ze dne 1. 2. 2016, účast na soudním jednání dne 18. 4. 2016 (v rozsahu dvou úkonů – jednání přesáhlo dvě hodiny), tedy za 9 úkonů právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, každý za 2.500 Kč (dle § 9 odst. 3, § 7 bod 5. vyhl. č. 177/1996 Sb.), celkem 22.500 Kč. S tím souvisí náhrada hotových výdajů ve vazbě na sedm úkonů po 300 Kč (dle § 13 odst. 1, 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), celkem 2.100 Kč. Součástí nákladů řízení jsou i náklady na cestu ke dvěma jednáním okresního soudu osobním automobilem ve správně vyúčtované (viz podání právní zástupkyně žalované ze dne 25. 10. 2017) celkové částce 2.284 Kč. K nákladům řízení v daném případě patří dle § 137 odst. 3 o.s.ř. i náhrada za 21% daň z přidané hodnoty z odměny a náhrad ve výši 5.646 Kč. Účelně vynaložené náklady žalované v odvolacím řízení v celkové částce 10.053 Kč představuje zaplacený soudní poplatek z odvolání 2.000 Kč, odměna za dva úkony právní služby (sepis odvolání, účast na odvolacím jednání dne 20. 10. 2017) po 2.500 Kč (dle § 9 odst. 3, § 7 bod 5. vyhl. č. 177/1996 Sb.), tedy 5.000 Kč. S tím souvisí dva režijní paušály dle § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu po 300 Kč, celkem 600 Kč. Součástí nákladů odvolacího řízení jsou i náklady na cestu k odvolacímu jednání osobním automobilem ve správně vyúčtované částce 1.055 Kč (viz podání právní zástupkyně žalované ze dne 25. 10. 2017). K nákladům řízení v daném případě patří dle § 137 odst. 3 o.s.ř. i náhrada za 21% daň z přidané hodnoty z odměny a náhrad ve výši 1.398 Kč. Odvolací soud uložil proto žalobci povinnost zaplatit

žalované náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 45.083 Kč, ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 160 odst. 1 o.s.ř.), k rukám právní zástupkyně žalované (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

Také povinnost k náhradě nákladů, které v řízení nesl stát, uložil okresní soud ve věci zcela neúspěšnému žalobci (dle § 148 odst. 1 o.s.ř.). Za vypracování znaleckého posudku stát zaplatil 3.146 Kč, z toho 2.500 Kč bylo uhrazeno ze zálohy 2.500 Kč složené žalovanou. K doplacení tak zbývá 646 Kč. Tuto platební povinnost vůči České republice – Okresnímu soudu v Mostě uložil odvolací soud žalobci ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 160 odst. 1 o.s.ř.).

Proti tomuto rozsudku lze do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR za podmínek uvedených v ustanovení § 237 o.s.ř. Dovolání se podává prostřednictvím okresního soudu, který rozhodoval v prvním stupni. Přípustnost dovolání (§ 237 až 238a o.s.ř.) je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

V Ústí nad Labem dne 25. října 2017

Mgr. Jiří Vild v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

Jitka Solničková

Jitka

Solničková

Digitálně podepsal Jitka
Solničková
Datum: 2017.12.14
13:29:12 +01'00'